

РЕШЕНИЕ

№ 239

гр. Пловдив, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, II СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Велина Бр. Дублекова

при участието на секретаря Елена Ил. Калончева
като разглежда докладваното от Велина Бр. Дублекова Гражданско дело № 20225300102296 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правна квалификация чл.439 ГПК.

Ищецът И. А. В., ЕГН *****, със съдебен адрес ***** моли съда да постанови решение, по силата на което да бъде признато за установено по отношение на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Рачо Петков Казанджията“ № 4-6, ж.к. „Малинова долина“, че ищецът не дължи на ответника следните суми, като погасени по давност: 19128,22 лв., просрочена главница, ведно със законната лихва върху просрочената главница, считано от 07.06.2010г. (която към 26.08.2021г., е 21 876,62 лв.) до пълното погасяване на задължението; 1266,51 лв., просрочена лихва за периода от 01.03.2010г. до 06.06.2010г. включително; 157,89 лв., наказателни лихви върху просрочена главница за периода от 16.04.2010г. до 06.06.2010г. включително; 411,06 лв., направени по делото разноски за държавна такса и 545,53 лв., юристконсултско възнаграждение.

Ищецът твърди, че в качеството си на кредитополучател е сключил с „*****“ АД договор за кредит № ***-*****/ 30.11.2009г., във връзка с който в полза на банката е издадена Заповед за изпълнение № 5287/ 22.08.2010г. и изпълнителен лист от 22.08.2010г., по ч.гр.дело № 8067/ 2010г.

по описа на Районен съд – Пловдив, за следните суми: 19128,22 лв., просрочена главница, ведно със законната лихва върху просрочената главница, считано от 07.06.2010г. до пълното погасяване на задължението; 1266,51 лв., просрочена лихва за периода от 01.03.2010г. до 06.06.2010г. включително; 157,89 лв., наказателни лихви върху просрочена главница за периода от 16.04.2010г. до 06.06.2010г. включително; 411,06 лв., направени по делото разноси за държавна такса и 545,53 лв., юристконсултско възнаграждение. Твърди, че въз основа на издадения изпълнителен лист е образувано изпълнително дело № 20107570400536 по описа на ЧСИ А.А., рег. № ***, с район на действие Окръжен съд- Пловдив. Твърди, че заповедта за изпълнение му е връчена по реда на чл.47 от ГПК, ищецът не е подал възражение срещу заповедта в срока по чл.414 ГПК, като същата е влязла в сила на 17.08.2010г. Твърди, че след издаване на изпълнителния лист в продължение на повече от десет години не са предприети изпълнителни действия, прекъсващи и/ или спиращи срока на погасителната давност, поради което вземанията по изпълнителния лист са недължими за принудително изпълнение поради погасяването им по давност. Твърди, че на 17.12.2014г. с договор за цесия „*****“ АД е прехвърлило задължението на ответника „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД.

В срока по чл.131 ГПК Ответникът в срока по чл.131 ГПК е подал отговор на исковата молба. С отговора на исковата молба искът се оспорва като недопустим за разликата над сумата от 19 128,22 лв., с искане производството относно претендираните лихви и разноси по изпълнителния лист да бъде прекратено като недопустимо. На следващо място оспорва иска като неоснователен, като твърди, че давността по отношение на вземането е прекъсвана. С отговора на исковата молба ответникът не оспорва процесуалноправната си и материалноправна легитимация, произтичаща от наличието на валидно възникнало облигационно правоотношение по договор за кредит и настъпилото частно правоприемство на основание сключения договор за цесия.

Съдът, след като прецени съгласно чл. 235 от ГПК събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

По допустимостта на иска.

Предявеният иск е допустим, като съображения за това, във връзка с повдигнато с отговора на исковата молба възражение от ответника, съдът е изложил в Определение № 2773, постановено в закрито заседание, проведено на 02.12.2022г.

По основателността на иска.

С доклада по делото са обявени за безспорни и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства: между ищеца в качеството му на кредитополучател е сключен с „*****“ АД договор за кредит № ***_*****/ 30.11.2009г.; по силата на договор за цесия от 17.12.2014г. „ПроКредит Банк (България)“ АД е прехвърлило вземанията си, произтичащи от договора за кредит, на ответника „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД.

Установява се от приетите по делото писмени доказателства – материалите по изпълнително дело № 536/ 2010г. по описа на ЧСИ А.А. с рег. № *** (прехвърлено за продължаване на ЧСИ Р. Р., рег. № *** и преобразувано под № 2994/ 2021г.), че в полза на „*****“ АД, срещу длъжниците В. А. В. – кредитополучател, И. А. В. – солидарен длъжник, Й. П. В. – солидарен длъжник, Й. А. В. – солидарен длъжник, В. П. К. – поръчител и И. Д. Т.- поръчител, е издадена Заповед за изпълнение № 5287/ 22.08.2010г. и изпълнителен лист от 22.08.2010г., по ч.гр.дело № 8067/ 2010г. по описа на Районен съд – Пловдив, за следните суми: 19128,22 лв., просрочена главница, ведно със законната лихва върху просрочената главница, считано от 07.06.2010г. до пълното погасяване на задължението; 1266,51 лв., просрочена лихва за периода от 01.03.2010г. до 06.06.2010г. включително; 157,89 лв., наказателни лихви върху просрочена главница за периода от 16.04.2010г. до 06.06.2010г. включително; 411,06 лв., направени по делото разноси за държавна такса и 545,53 лв., юристконсултско възнаграждение. По молба на взыскателя „*****“ АД, с вх. № 06852/29.06.2010 г. и въз основа на посочения изпълнителен лист е образувано изпълнително дело №536/2010г. по описа на ЧСИ А.А.. В молбата за образуване на изпълнителното дело взыскателят е посочил, че на основание чл.18, ал.1 ЗЧСИ ЧСИ може по негова преценка да извърши пълно имуществено проучване на длъжниците, както и е поискал налагане на административно- наказателна мярка спрямо същите- забрана за напускане пределите на страната. По изпълнителното дело са извършени действия по проучване имуществото на длъжниците чрез справки

от НАП, МДТ, ГРАО, КИАД и КАТ и ПП- ***** , разпоредено е изпращане на ПДИ, налагане на запори върху банкови сметки на длъжниците във всички банки, както и са изпратени писма до ОД „Полиция”- Пловдив, Сектор „БДС” за налагане ПАМ на основание чл.75, т.6 ЗБЛД.

Въз основа на молба, вх. № 30062/ 10.12.2010г., от ЧСИ А.А. до Агенция по вписванията – гр. Пловдив, е вписана възбрана върху недвижим имот, собственост на длъжника И. А. В. - 1/2 идеална част от СОС с идентификатор 56784.540.571.2.4, представляващ апартамент с адрес гр. *****.

На 10.02.2011 г. по делото е депозирана молба от вискателя, в която се посочва, че с длъжника И. Т. е постигнато споразумение, като се иска прекратяване на изпълнителното производство по отношение на него и продължаването му спрямо останалите длъжници.

С молба, подадена от „ЕОС Матрикс“ ЕООД, вх. №1166/04.05.2015 г., по изпълнително дело №3431/2013г. по описа на ЧСИ Н. В., преобразувано за продължаване на изпълнителните действия по изпълнително дело №536/2010г. по описа на ЧСИ А., е поискано ответното дружество, на основание чл. 429 ГПК, да бъде конституирано като вискател по делото, на основание сключен на 17.12.2014 г. договор за цесия с „*****” АД, в сила от 05.01.2015г., съгласно който банката е цедирала на дружеството вземането си по изпълнителното дело, ведно с всички принадлежности.

На 10.06.2015г. е наложен запор върху притежавани от ищеца моторни средства.

С молба, вх. № 1363/ 23.08.2021г., ответното дружество в качеството си на вискател, е поискало да бъде наложен запор върху банкова сметка на ищеца в „*****“ ЕАД. Изпратено е запорно съобщение с изх. № 1449/ 26.08.2021г. до „*****“ ЕАД за налагане на запор върху открити на длъжника И. А. В. сметки в банката. Поради липса на открити сметки на ищеца в „*****“ ЕАД, запорът не е наложен, за което е уведомен съдебният изпълнител с писмо, вх. № 1434/ 07.09.2021г.

При така изложените факти, могат да се направят следните правни изводи:

По делото не е спорно, като се установява и от събраните по делото писмени доказателства, че процесното вземане е прехвърлено на основание договор за цесия на ответното дружество, което обосновава пасивната легитимация на ответника по предявения иск. Ответникът се явява частен правопреемник на кредитора „*****“ АД.

С иска по чл. 439 от ГПК длъжникът може да оспори чрез иск изпълнението, като искът може да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, в настоящия случай - факти и обстоятелства, настъпили след стабилизиране на заповедта за изпълнение. За да се уважи иска по чл.439 ГПК в доказателствена тежест на ищеца е да установи, че след издаване на изпълнителния лист, респ. на друг акт, подлежащ на изпълнение, в който е обективирано вземането на кредитора срещу него, са настъпили твърдените правопораждащи, правопрекъсващи или правоизключващи факти. В настоящия случай, с оглед на твърденията, на които се основава исковата молба, ищецът следва да установи, че след влизане в сила на заповедта за незабавно изпълнение са настъпили предпоставките за прилагане на института на погасителната давност- датата на настъпване на изискуемостта на задължението и изтичане на законоустановения давностен срок. Срещу това, ответникът следва да установи правоизключващите си възражения, вкл. осъществяването на юридически факти водещи до спиране и прекъсване на давността.

Предявеният иск е основан на твърденията, че ищецът не дължи процесната сума поради наличие на новонастъпили обстоятелства след влизане в сила на заповедта за изпълнение чрез погасяване на вземането поради изтекла погасителна давност.

Приложима е общата петгодишна давност по отношение на всички оспорени вземания по процесната заповед за изпълнение. Това е така, защото вземанията, чието изпълнение се оспорва, са установени с влязла в сила заповед за изпълнение и приложима е разпоредбата на чл.117, ал.2 от ЗЗД. Съгласно цитираната разпоредба срокът на новата давност е винаги пет години, ако вземането е установено със съдебно решение. Издадената заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК има всички последици на съдебно решение - установително действие и преклудирание на обхванатите от обективните и

субективните предели факти, стабилитет и изпълнителна сила. В този смисъл е установената съдебна практика. С решение № 3/ 04.02.2022г., гр. дело № 1722/ 2021г., IV г.о., ВКС е прието, че разпоредбата на чл.117, ал.2 от ЗЗД се прилага, когато вземането е определено по основание и размер с влязло в сила решение, така и когато е определено по основание и размер с влязла в сила заповед за изпълнение. Така както длъжникът не може да оспорва вземането, установено с влязло в сила решение, поради факт, настъпил до съдебното дирене в производството, по което решението е постановено, така длъжникът не може да оспорва вземането, установено с влязла в сила заповед за изпълнение поради факт, настъпил до изтичане на срока по чл.414, ал.2 от ГПК.

Основният спор по делото е правен и касае теченето на давностния срок, вкл. основанията за спиране и прекратяване на образуваното принудително изпълнение за събиране на вземането по заповедта за изпълнение.

Съгласно т. 10 от Тълкувателно решение № 2/ 26.06.2015г. т.д. № 2/ 2013г., ОСГТК на ВКС, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното дело е прекратено на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие, а ППВС № 3/ 1980г. е обявено за изгубило сила. В мотивите към т.10 на тълкувателното решение е посочено, че давността в изпълнителния процес се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и/или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ: насочване на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяване на кредитор, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършване на опис и оценка на вещ, назначаване на пазач, насрочване и извършване на продан и т. н. до постъпване на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица). Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др.,

назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. За разлика от исковото производство, при което в рамките на процеса давност не тече, в изпълнителния процес давността се прекъсва многократно- с предприемане на всеки отделен изпълнителен способ и с извършване на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Посочено е, че когато вискателят не е поискал извършване на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК и прекратяването настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи вече настъпилото прекратяване. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това, прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност е започнала да тече от последното предприето по време валидно изпълнително действие.

С решение № 37/ 24.02.2021г., гр. д. № 1747/ 2020г., IV г.о на ВКС, е прието, че перемпцията е без правно значение за давността, общото между перемпцията и погасителната давност е, че едни и същи факти могат да имат значение и за двете, но са различни правните институти, като перемпцията не изключва принудително изпълнение, а давността го изключва, но съдебният изпълнител не може да я зачете. С цитираното решение е прието, когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената последица от настъпилата перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново- отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността, независимо дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело или не, във всички случаи съдебният изпълнител е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Приетото с Решение № 37/ 24.02.2021г., гр. д. № 1747/ 2020г., IV г.о на ВКС, е възприето и в Решение № 3/ 04.02.2022г., гр.д. № 1722/ 2021г., IV г.о. на ВКС.

С решение № 257/ 30.04.2020г., гр.д. № 694/ 2019г., III г.о. на ВКС е прието, че последиците при перемпцията по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК са от

процесуален характер – изпълнителният лист не губи характера си на изпълнително основание, а материалното право на вискателя продължава да съществува. Съгласно чл.116, б. „в“ от ЗЗД давността се прекъсва във всички случаи от момента на предприемане на действия за принудително изпълнение и то независимо от по- натъшната съдба на тези действия. Перемирането е основание за прекратяване на процесуалното правоотношение по изпълнителното производство, но то не заличава ефекта от предприетите принудителни действия (резултатни и безрезултатни), с които е прекъсната давността за изпълняемото право. Този ефект се запазва и се отчита при възражение за изтекъл давностен срок. Обезсилването на изпълнителните действия има значение за процеса на принудително изпълнение, но няма ефект върху материалните права на страните. Погасителната давност е институт на материалното право. Приема се, че тъй като перемирането и погасителната давност са различни правни институти (перемирането е институт на процесуалното право и не изключва принудителното изпълнение, а погасителната давност е институт на материалното право, като именно тя изключва принудителното изпълнение), перемирането няма правно значение за погасителната давност за изпълняемото право.

В настоящия случай, за погасителната давност за изпълняемото вземане, установено с влязла в сила заповед за изпълнение, са релевантни следните факти: дали след влизане в сила на заповедта за изпълнение по отношение на ищеца е започнала да тече нова погасителна давност, откога е започнала да тече, прекъсвана ли е съгласно чл.116 от ЗЗД и изтекла ли е новата погасителна давност към момента на подаване на исковата молба, с която се оспорва изпълнението на вземането.

Процесната заповед за изпълнение е влязла в сила за ищеца, което обстоятелство не е спорно между страните, като от датата на влизане в сила на заповедта е започнала да тече петгодишната давност по отношение на вземането, като новата давност е петгодишна, включително по отношение на вземането за лихви, тъй като изпълняемото право е установено с влязла в сила заповед за изпълнение, която е приравнена по последици на чл.117, ал.2 от ЗЗД на влязло в сила решение, а новата давност би могла да се прекъсне на основанията, предвидени в разпоредбата на чл.116 от ЗЗД.

Специфичното в случая е, че изпълнителното дело е образувано на

29.06.2010г., при действието на ППВС № 3/1980 г., в което е дадено тълкуване, че погасителна давност не тече, докато трае изпълнителният процес относно принудително осъществяване на вземанията, но ППВС № 3/1980 г. е обявено за изгубило сила с т. 10 от ТРОСГТК на ВКС № 2/26.06.2015г., с което е дадено тълкуване, че при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ, а по въпроса от кой момент поражда действие отмяната на ППВС № 3/1980 г. и приложимо ли ТРОСГТК на ВКС № 2/2015 г. за вземания по изпълнително дело, което е образувано преди приемането му, е образувано и висящо тълк. д. № 3/2020 г. ОСГТК на ВКС.

Настоящият състав възприема становището, че отмяната на ППВС № 3 /1980 г. с Тълкувателно решение № 2/ 26.06.2015г. т.д. № 2/ 2013г., ОСГТК на ВКС, няма обратно действие, поради което давността върху вземания, предмет на изпълнително дело, образувано преди 26.06.2015 г., не тече до постановяване на соченото тълкувателно решение. Ето защо, се приема, че за изпълняемото вземане на ответното дружество, за което е образувано изпълнително дело № 536/ 2010г., висящо понастоящем, след влизане в сила на заповедта за изпълнение по отношение на ищеца изобщо не е започнала да тече нова погасителна давност до постановяване на Тълкувателно решение № 2/ 26.06.2015г. т.д. № 2/ 2013г., ОСГТК на ВКС . Тъй като до 26.06.2015г. процесното принудително изпълнение е било висящо, то новата погасителна давност е започнала да тече от датата на постановяване на ТР № 2/ 26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. Считано от тази дата, петгодишният давностен срок по чл.110 ЗЗД е изтекъл на 02.09.2020г. /при съобразяване спиране течението на срока за периода 13.03.2020г.- 20.05.2020г. вкл. по силата на чл.3,т.2 от ЗМДВИП/. За този период от време вискателят не е поискал извършване на изпълнителни действия по отношение на длъжника И . В., които да доведат до прекъсване на давността. Видно от гореописаните изпълнителни действия по образуваното изпълнително производство, след налагане на запора върху собствени на ищеца МПС на 10.06.2015г., ответникът е поискал налагането на запор върху банкови сметки на длъжниците по изпълнителното дело, в т.ч. на ищеца едва на 23.08.2021г., но поради липса на открити сметки запор не е наложен.

Предприетите изпълнителни действия по отношение на другите

длъжници по делото са без правно значение и последици спрямо настоящия ищец. В случаите на множество длъжници по едно изпълнително дело прекратяването на изпълнението може да настъпи както по отношение на всички тях, така и само спрямо част от тях, срокът по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, респ. и давностният срок тече самостоятелно за всеки длъжник. Ето защо, предприемането на действия спрямо останалите солидарни длъжници не е оказало прекъсващ ефект върху течението на давностния срок за вземането-предмет на предявения иск. Като последица от изтеклия давностен срок вземането за главница по издадения изпълнителен лист по ч. гр. дело № 8067/2010 г. по описа на Районен съд - Пловдив следва да се счита за погасено. Съобразно разпоредбата на чл. 119 от ЗЗД, с погасяването на главното вземане са се погасили и произтичащите от него акцесорни вземания по изпълнителния титул- за лихви и разноски.

Предвид изложеното, съдът намира, че предявеният иск се явява основателен и следва да се уважи.

В частта по разноските.

На основание чл.38, ал.2 от ЗАДв на упълномощения от ищеца адвокат, осъществил процесуалното му представителство по делото в хипотезата на чл.38, ал.1, т.2 от ЗА, следва да се присъди адвокатско възнаграждение. В случая, с оглед материален интерес по делото и на основание чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в редакцията й, действаща към датата на сключване на договора за правна защита и съдействие/, минималният размер на дължимия адвокатски хонорар възлиза на сумата от 4120,87 лв. Ето защо, ответникът следва да бъде осъден да заплати на адвокат А. А. адвокатско възнаграждение за оказана безплатна помощ на ищеца в размер на посочената сума.

Тъй като ищецът е бил освободен от заплащането на държавна такса и разноски по делото, то на основание чл.78, ал.6 от ГПК ответното дружество следва да заплати в полза на бюджета на съдебната власт дължимата за производството държавна такса в размер на 1735,43 лв.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че И. А. В., ЕГН *****, със съдебен адрес ***** **не дължи** на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Рачо Петков Казанджията“ № 4-6, ж.к. „Малинова долина“, следните суми, като погасени по давност: 19128,22 лв., просрочена главница, ведно със законната лихва върху просрочената главница, считано от 07.06.2010г. (която към 26.08.2021г., е 21 876,62 лв.) до пълното погасяване на задължението; 1266,51 лв., просрочена лихва за периода от 01.03.2010г. до 06.06.2010г. включително; 157,89 лв., наказателни лихви върху просрочена главница за периода от 16.04.2010г. до 06.06.2010г. включително; 411,06 лв., направени по делото разноски за държавна такса и 545,53 лв., юристконсултско възнаграждение, за които суми е издаден изпълнителен лист по ч. гр. дело № 8067/2010 г. по описа на Районен съд – Пловдив, въз основа на който изпълнителен лист е образувано изпълнително дело № 20107570400536 по описа на ЧСИ А.А., с рег. №***, с район на действие- ОС- Пловдив.

ОСЪЖДА „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Рачо Петков Казанджията“ № 4-6, ж.к. „Малинова долина“, да заплати на адв. А. А. А., от АК - Пловдив, със съдебен адрес ***** **сумата от 4120,87 лв. /четири хиляди сто и двадесет лева и осемдесет и седем стотинки/**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на ищеца И. А. В., ЕГН *****, за производството по гр. дело № 2296/ 2022г. по описа на Окръжен съд- Пловдив.

ОСЪЖДА „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Рачо Петков Казанджията“ № 4-6, ж.к. „Малинова долина“, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Окръжен съд- Пловдив, държавна такса в размер на **1735,43 лв. /хиляда седемстотин тридесет и пет лева и четиридесет и три стотинки/** за производството по гр. дело № 2296/ 2022г. по описа на Окръжен съд- Пловдив.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд – Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____